

Forresten havde hun ikke vist sig som nogen duelig Tindebestiger. Hver halve Time havde de maattet holde Rast, og Per havde baaret hende over Kildeafløbene og støttet hende under alle bratte Nedstigninger. Men han havde langt fra beklaget sig derover. Hun var saa fuglelet, og han elskede at føle hende i sine Arme. Disse mange Smaahvil undervejs i Skove og i Bjergkløfter var desuden kærkomne Anledninger til idylliske eller overstadige Kærlighedsscener, som de begge i Reglen huskede allerbedst, naar Dagens lange Vandring var tilende.

For Per havde disse Dage virkelig betydet en ny Fødsel og en ny Daab. Livet havde med eet opladt sig for ham i en Fylde og en Skønhed, hvorom han aldrig havde drømt. Han var gaaet omkring som i en Aabenbarings-Rus, med en Fornemmelse af at have faaet et helt Sæt nye Sanser. Alt, hvad han hidtil havde krævet af Lykken, forekom ham nu ligegyldigt og smaat i Sammenligning med den Sum af Nydelse, der kunde gemmes i blot et Kys. Jakobe selv var som forvandlet for ham. Han elskede hende nu som den Kvinde, der havde skænket ham nyt Liv, der havde udvidet hans Verdens Grænser, og i hvis Favn han havde fundet den Besværgelse, der manede Dødens Skygge fra hans Vej.

Men nu var Lykkens Dage tilende for dennegang. For sine Forældres Skyld turde Jakobe ikke længer udskyde Adskillelsens frygtede Øjeblik. De havde bestemt, at de inden Aften vilde være i Botzen. Herfra skulde saa Jakobe tage med Nattoget nordpaa, mens Per vendte tilbage til Dresack for at ordne sine Sager og derpaa fortsætte Rejsen ud i Verden efter den engang lagte Plan.

Derfor var de denne Dag mere stille. Naar deres Blikke mødtes, søgte Jakobe vel endnu at smile; men der var i hendes Kærtegn noget ubehersket, der røbede Sindets smertelige Uro. Tilsidst vilde hun slet ikke mere slippe ham men gik langsomt ved Siden af ham med hans Arm om sit Liv og med sit Hoved trykket ind mod hans Skulder; og naar de standsede for at kysses, lukkede hun Øjnene for med hele sin Sjæl at favne det lykkelige Nu og præge det dybt i sin Erindring.

De var igen naaet til et Sted, hvor Stien svingede. Her stod et Par smaa Kastanier, der kastede en Smule Skygge ned over Stengrunden, og de besluttede sig til at holde Hvil. Per bredte et Rejsesjal ud for Jakobe, der var træt og straks satte sig. Og pludselig kom de til at huske paa, at de rent havde glemt